

zahvalnost & radost 3/2018

Sadržaj	Strana
Druga poslanica Timoteju: 2. dio: Značajke božanskog života (2,3-11); Rast u božanskom životu (2,12-27)	1
Oslobođenje od snage grijeha	8
Epafroditova bolest	14
Biblijske slike i simboli: Dijete, Mlijeko	16

Dragi čitatelji,

Lijepo je biti dijete. I s duhovnim djetinjstvom je povezana osobita ljepota. Mnogi vjernici rado se sjećaju svog duhovnog djetinjstva, svojih prvih dana nakon obraćenja, osobito stoga što su tada imali takvu privrženost Gospodinu i ljubav prema Njemu kakva se, čini im se, nikada kasnije nije ponovila. No bez obzira koliko bilo istine u tome, nitko se ne bi složio s time da bi bilo lijepo uvijek ostati djetetom. Rast i razvoj je nešto što je posve uobičajeno u prirodnom životu, a isto je i u duhovnom. U ovom broju donosimo drugi nastavak proučavanja 1. Ivanove poslanice, koji govori o tri razine uzrasta u duhovnom životu. U naravnom životu je nedovoljna ishrana možda i jedina ozbiljna prepreka rastu, no u duhovnom životu osim nedovoljne ishrane postoji više ozbiljnih prepreka. S jedne strane su to prepreke od strane onoga na čemu se zasniva i po čemu djeluje ovaj vidljiv svijet – požuda očiju, požuda tijela i oholost života. S druge strane pak su to prepreke koje dolaze od nas samih, to jest od grijeha koji još uvijek prebiva u nama. U ovom broju objavljujemo članak koji nam pokazuje kako se osloboditi vladavine grijeha u našem životu. Božja riječ nam pokazuje da osim zastoja u rastu postoji i opasnost od nazadovanja. Nešto o tome možete naći u članku „Biblijske slike i simboli“.

*Uz srdačan pozdrav,
Vaš Urednik*

Prva Ivanova poslanica

2. dio: Značajke božanskog života (1 Iv 2,3-11)

Rast u božanskom životu (1 Iv 2,12-27)

II. Značajke božanskog života

(1. Ivanova 2,3-11)

U prvom dijelu poslanice predložen je vječan život koji se savršeno očitovao u Kristu na Zemlji. Taj život, koji je udijeljen vjerniku, onome koji ga posjeduju omogućuje da ima zajedništvo s božanskim Osobama te tako iskusi puninu radosti.

U drugom dijelu apostol nam predložuje dvije glavne značajke božanskog života u njegovom očitovanju ovdje na Zemlji: poslušnost Bogu i ljubav prema našoj braći. Provođenje u djelo tih dviju značajka, ili pak neočitovanje istih, postaje probnim kamenom putem kojega se provjerava je li ispovijedanje da se poznaje Krista (rd. 4), da se ostaje u Kristu (rd. 6) i da se hoda u svjetlu (rd.9) istinito ili nije.

(Rd. 3.4). Biti u svjetlu potpune Božje objave znači imati zajedništvo s Bogom, znači poznavati ga. Pravo poznavanje Boga vodit će do spoznanja da je On suveren a mi njegova stvorenja pa smo zbog toga dužni pokoravati mu se. Ovisni smo o Bogu i ta ovisnost izražava se kroz pokornost ili poslušnost. Ako kažemo da poznajemo Boga, a ipak hodimo u neposlušnosti njegovoj volji, naše ispovijedanje je lažno i istine nema u nama.

(Rd. 5). U onome pak koji drži njegovu riječ uistinu je usavršena ljubav Božja. Gospodin Isus je, kao čovjek,

hodio u savršenoj podložnosti i poslušnosti volji svoga Oca. Volja njegova Oca bila je pobuda i pravilo za svako njegovo djelo i svaku njegovu riječ. On je mogao reći: „Ja uvijek činim ono što je njemu ugodno“ (Iv 8,29). Zbog toga je savršeno poznao Očevu ljubav i neprestano ju je uživao. Stoga je Gospodin svojim učenicima mogao reći: „Budete li čuvali moje zapovijedi, ostat ćete u mojoj ljubavi; kao što sam i ja čuvao zapovijedi Oca svojega i ostajem u njegovoj ljubavi“ (Iv 15,10).

(Rd.6). Ako, dakle, ispovijedamo da ostajemo u Njemu, i pod Njegovim utjecajem uživamo zajedništvo s Ocem, to će voditi k tome da i hodimo kao što je Krist hodio, stječući tako blagoslovljena iskustva Očeve ljubavi koju je On uživao. Dok smo ovdje na Zemlji ne možemo biti ono što je bio On, jer je On bio bez grijeha; ali naša je povlastica da hodimo kao što je On hodio. On nije ugađao sebi, nego je uvijek činio ono što je ugađalo Ocu. Mi smo izabrani za to da se pokorimo kao što se Krist pokorio, da hodimo kao što je On hodio i ugodimo Bogu (1 Pet 1,2; 1 Sol 4,1).

(Rd.7). To što apostol piše vjernicima nije nova zapovijed, nego riječ koju su čuli od početka; jer on piše o životu čije su značajke poslušnost i ljubav, što se u apsolutnoj savršenosti očitovalo u Kristu. Ako bi tko god tvrdio da piše nešto novo o tome životu, bilo

bi to pogrešno nastojanje da se daje svjetlo izvan onoga što se već savršeno očitovao u Kristu.

(Rd. 8). Novo je, zapravo, bilo to da je život koji se savršeno očitovao u Kristu bio udijeljen vjernicima, tako da se može reći: „Ono što je istinito u njemu i u vama.“ Vjerniku je moguće živjeti tim životom u zajedništvu s božanskim Osobama, jer se Bog potpuno objavio u Sinu te tako došao na svjetlo. Budući sa se Bog objavio, tama (neznanje o Bogu) koja obilježava svijet „prolazi“ (JND). Kada se pak podigne Sunce pravednosti, sav će svijet doći u svjetlo. Svi će poznati Gospodina. Tada će proći tama; no tama već prolazi sada kada ljudi izlaze iz židovstva i poganstva i dolaze u svjetlo Božje objave u kršćanstvu.

(Rd. 9.10). Apostol je govorio o poslušnosti kao jednom od dva glavna ispita za provjeru istinitosti nečijeg ispovijedanja o poznavanju Boga te o prebivanju u svjetlu. Sada govori o ljubavi, kao drugoj značajki onih koji su uistinu u svjetlu. Slijedi zaključak da je, s jedne strane, onaj tko mrzi svoga brata još uvijek u tami, ili u neznanju o Bogu, unatoč tome što ispovijeda da ima život i da je u svjetlu. S druge strane pak onaj tko ljubi svoga brata ostaje u svjetlu i neće postupati tako da mu daje povoda za spoticanje.

(Rd. 11). Židov koji je govorio da poznaje Boga i da je zbog toga u svjetlu, a ipak je mrzio kršćane i progonio ih, dokazao je da nije bio u Božjem svjetlu objavljenom u Kristu. Takav čovjek je „u tami, u tami hodi, i ne zna kamo ide, zato što mu je tama oslijepila oči“. Tu nije riječ o nekome tko se nalazi u trenutnom mračnom stanju, kao što bi, primjerice, moglo biti kod istinskog kršćanina koji je upao u ta-

man oblak te gaji gorke misli protiv svoga brata. Ne, ovdje je riječ o nekome tko je „u tami“, to jest u sustavu u kojemu nema Božje objave. „Tama“ je odsutnost Božje objave i to je izraz koji se upotrebljava kao suprotnost „istinском svjetlu“, koje je Božja objava.

Tu, dakle, imamo dvije glavne značajke vječnog života – poslušnost i ljubav. Osim toga nam ovaj odjeljak jasno pokazuje da će, ako imamo taj život i živimo ga, ishod biti sljedeći:

Prvo: spoznaja Boga Oca – poznavat ćemo ga (rd.3,4).

Drugo: poznajemo li Oca, hodit ćemo u poslušnosti njegovoj volji (rd.3,4).

Treće: držimo li Njegove zapovijedi, bit ćemo utvrđeni u njegovoj ljubavi (rd.5).

Četvrto: hodeći tako u poslušnosti i ljubavi, hodit ćemo kao što je i Krist hodio (rd. 6).

Peto: hodeći kao što je Krist hodio, ljubit ćemo jedan drugoga (rd. 10).

III. Rast u božanskom životu

(1. Ivanova 2,12-27)

Apostol je govorio o vječnom životu koji se savršeno očitovao u Kristu. Predočio nam je i dvije glavne značajke koje će obilježavati one koji imaju taj život dok prolaze ovim svijetom – poslušnost i ljubav. U dijelu poslanice koji slijedi, apostol pokazuje da rast u božanskom životu ipak postoji usprkos tome što svi vjernici imaju život.

On vjernike promatra kao Božju obitelj i, kako bi predočio različite razine duhovnog rasta u shvaćanju istine i kršćanskom iskustvu, služi se odnosima običnog života: očevi, mladići, mala djeca. On se tim pojmovima ne služi zato da bi istaknuo dobne razlike u naravnom životu, nego da bi po-

kazao razlike u duhovnom rastu. Osoba koja se obrati u starijoj dobi bit će novorođenče u duhovnom smislu, dok vjernik koji je znatno mlađi po godinama može duhovnim napredovanjem postati otac. No apostol predočuje i osobite zamke kojima su izloženi vjernici na različitim razinama duhovnog rasta.

(Rd. 12). Prije negoli počne govoriti o različitim razinama duhovnog rasta, apostol govori o blagoslovu koji je zajednički cijeloj Božjoj obitelji. On se svim vjernicima obraća kao „djeci“, što je izraz nježnosti. Zatim ustvrđuje da je oprostjenje grijeha velik blagoslov koji pripada svakom članu Božje obitelji. Bez tog blagoslova ne bi mogli pripadati toj obitelji. Apostol ne piše grešnicima da im bude oprošteno, nego vjernicima zato što im je oprošteno. Osim toga, budući da namjerava govoriti o iskustvima i duhovnom napredovanju, on vjernike podsjeća na to da su im grijesi oprosteni „zbog njegova imena“. On nas, kao vjernike, podsjeća da nam nije oprošteno zbog bilo čega što mi jesmo, ili zbog bilo kakvog iskustva, koliko god ono bilo stvarno – jer bi to onda bilo zbog nas. Nama su grijesi oprosteni zbog zadovoljstva koje je Bog našao u Kristu i njegovu djelu – „zbog njegova imena“. Sâm Gospodin je svojim učenicima rekao „da će se u njegovo ime propovijedati pokajanje i oprostjenje grijeha među svim narodima“ (Lk 24,47). Petar je, izvršavajući Gospodinov nalog, objavio poganima „da po njegovu imenu prima oprostjenje grijeha svatko tko u njega vjeruje“ (Dj 10,43). Oprostjenje grijeha, dakle, nije stvar postignuća; ono se propovijeda po Gospodinu Isusu i prima se vjerom u Krista (Dj 13,38.39).

(Rd. 13). Nakon što je istaknuo ono što je zajedničko cijeloj Božjoj obitelji, apostol predočuje tri razine duhovnog rasta pod pojmovima očevi, mladići i dječica. On ne piše „starcima“, mladićima i dječici. „Starci“ ne bi bili prikladan prikaz za predočavanje najviše razine duhovnog razvoja, jer ta riječ sadrži slabost i prolaznost. On se služi pojmom „očevi“, koji podsjeća na zrelost i stečeno iskustvo.

Najprije su navedene glavne značajke svake skupine: očevi su upoznali onoga koji je od početka, to jest Krista; mladići su pobijedili Zloga; dječica su upoznala Oca.

Tijekom naravnog rasta možemo u velikoj mjeri izgubiti značajke ranije dionice rasta. No u duhovnom rastu nije tako. Mladići ne prestaju poznavati Oca zato što su naučili pobjeđivati Zloga; očevi ne prestaju pobjeđivati Zloga zato što su upoznali Onoga koji je od početka.

Pišući svakoj od tih skupina, apostol se služi riječima „jer ste“, pokazujući svoju osobitu naklonost prema svakoj pojedinoj skupini. Time im je praktički rekao: „Pišem vam jer uživate u onome u čemu i ja uživam.“ Te tri razine pokrivaju čitavo područje praktičnoga kršćanstva. Onaj tko bi posjedovao sve tri značajke bio bi kršćanin koji je dospio do vrhunca svog razvoja.

(Rd. 14). *Očevi.* Nakon što nam je dao glavne značajke svake razine kršćanskog rasta, apostol se ponovno obraća svakoj skupini predočujući mladićima i dječici njihove osobite opasnosti. U pogledu očeva nema za dodati ništa novo pa ponavlja: „Jer ste upoznali onoga koji je od početka.“ Moglo bi se postaviti pitanje: „Zar mladići i dječica ne poznaju Krista?“ Svakako

da oni poznaju Krista kao svoga Spasitelja; ali poznavati Krista kao onoga koji je od početka, podrazumijeva to da Krista ne poznajemo samo kao onoga koji nas je spasio od naših grijeha i osude, nego da smo toliko napredovali u duhovnom životu da u Kristu razaznajemo Onoga koji je početak potpuno novog svijeta blagoslova, sukladno naumu Očeva srca. „Od početka“ znači „od sasvim novog početka“. Poznavati Onoga koji je od početka znači razumjeti da je s Kristovim dolaskom nastao sasvim nov početak potpuno novog Stvorenja u kojemu će sve staro zauvijek proći. Oni koji tako poznaju Krista neće se više nadati popravljanju čovjeka ili poboljšanju svijeta. Oni će gledati izvan ovoga svijeta i mislit će na ono što je gore. Sve njihove nade bit će usredotočene na Krista. Oni su dospjeli do razine uzrasta gdje je Krist sve i u svemu.

(Rd. 14). *Mladići.* Značajka dječice je uzdanje u Očevu ljubav. Mladi ljudi ne gube to uzdanje, ali je ono ujedno i njihova značajka i duhovna snaga za pobjeđivanje u borbama. U naravnom životu mladi se ljudi moraju suočiti sa svijetom i boriti se u životnim bitkama. Isto je tako i u duhovnom životu, gdje su mladići oni vjernici koji su duhovno osposobljeni za to da pobjede Zloga.

Izvor njihove snage za pobjeđivanje je Božja riječ. Oni ne pobjeđuju neprijatelja ljudskim razumom ili prirodnim sposobnostima, niti mudrošću naučenom od ljudi, nego Božjom riječju; i to Božjom riječju koja ostaje u njima. To ne znači da samo razumom shvaćaju značenje Božje riječi, ili da su je naučili napamet, nego to znači da ona oblikuje njihove misli, zaokuplja njihove osjećaje i upravlja njihovim djeli-

ma. Za njih Riječ nije nešto što se, pod utjecajem nekog učitelja, može površno prihvatiti ili olako odbaciti. Ona je trajno usađena u njihova srca kao Božja riječ i zbog toga je drže po vjeri u Boga. Netko je rekao: „Tajna sposobnosti upotrebljavanja Božje riječi protiv đavla jest to da Božja riječ čuva tvoju vlastitu dušu.“

Ako Božja riječ ostaje u nama, ona će postati naš vodič u svim okolnostima i naše oružje u svakoj borbi. Neki su si za vodiča uzeli savjest te tako, u najvećoj iskrenosti, bili uvučeni u najnekršćanskija djela, čak i u to da su progonili Božje svete, kao što je bilo i u slučaju Saula iz Tarza. Strogo gledano, savjest nije vodič, nego svjedok. Ona svjedoči sukladno svjetlu koje imamo. Istinsko svjetlo i vodič je Božja riječ i, ako imamo to svjetlo, savjest će svjedočiti je li naš hod u skladu s tim svjetlom. Tako Božja riječ postaje sredstvom prosudbe za sve. Ponekad nešto provjeravamo s obzirom na prividnu korisnost ili prividnu uspješnost toga, no istinski karakter nečega možemo otkriti samo podvrgavajući to provjeri Božje riječi. Podložiti se provjeri Božje riječi znači podložiti se Bogu, a protiv podložene osobe đavao nema nikakve snage. Tako ćemo pobijediti Zloga.

Najsavršeniji primjer te pobjede imamo u našem Gospodinu. Đavao ga je svim silama htio maknuti s mjesta ovisnosti o Bogu, posvećenosti Bogu i uzdanja u Boga. Gospodin je svaki put pobijedio, ali ne služeći se svojom božanskom snagom nego, kao savršeni ovisni čovjek, služeći se Božjom riječju. U svakoj kušnji Gospodin je pobijedio govoreći: „Pisano je“. No riječ kojom se služio bila je riječ koju je držao. Beskorisno je pokušati oduprije-

ti se kušnjama đavla riječju kojoj se sami ne pokoravam. Ako su naše misli i naše riječi i naši putovi upravljani Riječju, možemo se njome uspješno služiti protiv đavla i pobijediti.

(Rd.15). Mladići mogu doći u sukobe s đavolom i u dodir sa svijetom. Budući da je tijelo još uvijek u nama, svijet je vrlo stvarna opasnost. Poslani smo u svijet kao svjedoci za Krista, ali nismo od svijeta. Zbog toga smo opomenuti da ne ljubimo svijet ni ono što je u svijetu. Nadalje smo opomenuti da „ako tko ljubi svijet, nije u njemu ljubav Očeva“. Možemo, nažalost, biti kušani od strane svijeta, ili u trenutku nepažnje biti pobijeđeni od njega, ali odlučujuće pitanje je: Ljubimo li ga? To je ozbiljna riječ za sve one koji ispovijedaju da pripadaju Božjoj obitelji, a ipak pokazuju da se bolje osjećaju u društvu svijeta negoli među Božjim narodom.

(Rd. 16). Apostol nas ne ostavlja ni u kakvoj dvojbi u pogledu karaktera svijeta o kojem govori. On ne misli na fizički svijet prirode, nego na onaj velik sustav što ga je uspostavio pali čovjek, čije su značajke požuda tijela, požuda očiju i oholost života.

Uočimo da su ta tri načela došla s padom čovjeka. Đavao je Evu kušao s pitanjem: „Zar je Bog doista rekao?“ Da je Božja riječ prebivala u njezinom srcu, mogla bi je upotrijebiti za to da pobijedi đavla. No, nažalost, riječ nije upravljala njezinim mislima i, kad ju je navela (ili pogrešno navela), nije samo bila bez snage za pobjedu, nego je i upala u zamku svjetovnih načela. „Vidjela je da je stablo dobro za jelo“ pa je tako bila povučena požudom tijela. Osim toga je vidjela „da je očima ugodno“ pa je bila povučena požudom očiju. Na posljertku je vidjela „da

je stablo poželjno da učini mudrim“ pa se probudila oholost života koja žudi za znanjem. Adam je, ponesen načelima svijeta, bio nepokoran Bogu pa je istjeran iz vrta. Svijet je, dakle, ogroman sustav što ga je organizirao pali čovjek kako bi udovoljavao raznim požudama tijela i požudama očiju te hranio razne oblike oholosti.

U ovome svijetu nema ničega što je od Oca i nema ljubavi prema Ocu. Vjerniku je Otac otvorio drugi svijet, svijet čija značajka nije požuda koja traži vlastito zadovoljenje, nego ljubav koja traži dobro onoga prema kome je usmjerena. To nije svijet koji teži za zadovoljenjem požude očiju, nego svijet u kojemu je Krist onaj koji zadovoljava sve – „vidimo Isusa“. To nije svijet čija je značajka oholost koja se hvasta vlastitom mudrošću, nego svijet čija je značajka poniznost kojoj je užitak sjediti kao učenik do Isusovih nogu.

(Rd. 17). Osim toga, čovjekov svijet prolazi. Koliko god se on ponekad svojom vanjštinom činio privlačnim, pod vlašću je grijeha i nad njim lebdi smrtna sjena. Već smo čuli da tama, ili neznanje o Bogu, prolazi; sada saznajemo da prolazi i svijet koji ostaje u tami. No nasuprot tome svijetu koji prolazi, oni koji čine volju Božju ostaju zauvijek; oni pripadaju svijetu nad kojim nikada neće pasti smrtna sjena.

Dječica. Iz trinaestog retka naučili smo da je prva značajka dječice to da „su upoznali Oca“. Kako budu duhovno napredovali, bit će uključeni u duhovne borbe. Postat će mladići i borit će se u dobrom boju vjere. Morat će izići i boriti se za Gospodina, ali počinj u obiteljskom krugu. U tom blagoslovljenom krugu ljubavi znat će malo o snazi neprijatelja i o borbi koja im predstoji, ali će u njemu upoznati lju-

bav Očevog srca i potporu Očeve ruke. Ne samo da znaju da su djeca i da je Bog njihov Otac, nego poznaju Oca s kojim su u odnosu. Oni, možda, znaju malo o Sotoninim dubinama, zamkama svijeta ili zloći vlastitih srdaca, ali poznaju Očevo srce. Nekoć nisu znali ništa o Očevom srcu i nisu marili za Spasiteljevu volju, ali su, kao grešnici, bili dovedeni Spasitelju i po vjeri u Krista Isusa ušli su u Božju obitelj; kao što čitamo: „Jer svi ste vi djeca Božja po vjeri u Isusa Krista“ (Gal 3,26). Primili su dar Svetoga Duha, Božja ljubav je bila izlivena u njihova srca pa sada mogu pogledati prema gore i reći: „Aba, Oče!“ Oni znaju da ih Otac ljubi ljubavlju koja se nikada ne umara i nikada ne prestaje.

(Rd. 18). Dječica su zbog svog neiskustva osobito u opasnosti da budu zavedena. Zato ih apostol upozorava protiv antikršćanskih zavodnika. Rečeno nam je da je to „posljednji trenutak“. Budući da je prošlo gotovo dvadeset stoljeća otkako su napisane te riječi, možemo zaključiti da apostol ne misli na posljednji trenutak u vremenskom smislu, nego na posljednji trenutak u smislu njegova karaktera. Znamo da će posljednji trenutak prije negoli bude izvršena osuda nad otpadničkim kršćanstvom biti obilježen pojavom Antikrista. Ali antikršćanski učitelji pojavili su se već u doba apostola, „po čemu znamo da je posljednji trenutak.“

(Rd.19). Ti antikršćanski učitelji bit će osobita zamka za vjernike, jer će se pojaviti unutar kršćanskih krugova pa potom odbaciti kršćansko ispovijedanje.

(Rd. 20). Kako bi vjernici bili osposobljeni izbjeći svaki antikršćanski nauk, najprije nam je rečeno da ima-

mo Svetog Duha – pomazanje – te smo tako sposobni prosuditi sve. Sami po sebi ne znamo ništa, ali budući da imamo Duha, imamo sposobnost da možemo znati sve.

(Rd.21). Drugo: imamo „istinu“. Duh nas ne prosvjetljuje putem nekog unutarnjeg zamišljanja; on se služi „istinom“ te nas tako osposobljuje da prepoznamo zabludu. Laž nećemo otkriti tako da se bavimo onime što je zlo, nego tako da poznamo istinu. Naša zadaća je da budemo jednostavni u pogledu zla, a mudri u pogledu dobra.

(Rd. 22.23). Treće: kad imamo Duha i istinu, odmah ćemo znati da je Kristova osoba probni kamen za svaki antikršćanski sustav. Možemo biti prevareni ako ih prosuđujemo po kršćanskom izražavanju kojim se služe i po djelima za koja se zalažu. No pravi kriterij provjere je: Koji je njihov stav u pogledu istine o Kristovoj osobi? Pokazat će se da svaki lažan sustav na neki način niječe istinu o njegovoj osobi. No postoje dva glavna oblika zablude i protivljenja istini. Jedan oblik zablude, koji je pretežno prisutan među Židovima, niječe da Isus jest Krist – Mesija koji treba doći. Drugi oblik zablude, koji se javlja među onima koji ispovijedaju da su kršćani, niječe istinu o Ocu i Sinu. Antikrist će, kada se pojavi, objediniti laž Židova i laž koja se pojavljuje u kršćanskom ispovijedanju, niječući oboje: i da Isus jest Mesija i da On jest božanska osoba. Danas je svaki lažan sustav koji se pojavio u kršćanstvu osuđen zbog nijekanja istine o osobi Krista kao Sina, a nijekanje istine o Sinu vodit će do nijekanja istine o Ocu.

(Rd. 24). Naša zaštita protiv svake zablude u pogledu Kristove osobe je ostati u onome što smo čuli od poče-

tka. Židovi su pitali Isusa: „Tko si ti?“ Gospodin im je odgovorio: „Upravo ono što vam rekoh“ (Iv 8,25). Njegove riječi bile su savršen izraz Njega samog. Mi se, nažalost, riječima možemo služiti za to da sakrijemo ono što jesmo; On se služio riječima kako bi savršeno izrazio ono što je bio. Čuli smo Njegov glas i poznajemo istinu u pogledu Njega. Moramo još mnogo učiti o slavnim odlikama Njegove osobe, ali mi znamo tko On jest. Svaka umišljenost modernizma, ili bilo kojeg drugog lažnog sustava, da postoje nove istine o njegovoj Osobi, jest nije-kanje da je potpuna istina bila objelodanjena od početka. Ako u nama ostane ono što smo čuli od početka – ako to upravlja našim osjećajima – ostat ćemo u istini o Sinu i o Ocu. Njegove ovce poznaju Njegov glas te su tako sposobne prepoznati mnoge lažne glasove tuđinaca, kao što čitamo: „Za tuđincem nipošto neće ići ... jer ne poznaju tuđinčev glas.“

(Rd. 25). Četvrto: imamo vječan život po obećanju. Ovaj život postavlja nas u odnos s božanskim Osobama. Gospodin je rekao: „A ovo je život vječni: da upoznajete mene, jedinoga istinskoga Boga, i Isusa Krista, koga si poslao“ (Iv 17,3).

Očigledno je, dakle, da su ti antikršćanski učitelji razotkriveni da nisu od nas – iz kršćanske sredine (rd. 19);

oni nemaju Duha (rd. 20); ne poznaju istinu (rd. 21); nijeću Oca i Sina (rd. 22); nisu ostali u onome što je bilo od početka (rd. 24); i nemaju vječan život (rd. 25).

Dječica u Kristu mogu izbjeći njihov zao nauk jer imaju Duha, istinu, spoznanje Oca i Sina, ostaju u onome što su čuli od početka u Kristu te žive vječnim životom putem kojega mogu uživati zajedništvo s božanskim Osobama.

(Rd. 26,27). To je, dakle, apostol napisao kako bi razotkrio one koji nas žele zavesti, i kako bi nas upozorio na njih. No mi nemamo samo pisanu riječ, nego i Duha Svetoga, koji nas osposobljava za to da razumijemo Riječ i provjeravamo naučavanja ljudi. Učitelji prolaze, ali Sveti Duh ostaje. I naučavanje najboljeg učitelja je samo djelomično, ali Sveti Duh nas može naučiti „o svemu“. Naučavanja najboljih učitelja mogu ponekad biti pomiješana s nečime što je netočno, ali naučavanje Svetog Duha „istinito“ je i „nije laž“. Cilj svih lažnih učitelja jest zavesti vjernike da odbace istinu; učinak naučavanja Svetoga Duha jest dovesti vjernike do toga da ostanu u istini kako je ona utvrđena u Kristu od početka.

*Hamilton Smith
(nastavlja se)*

Oslobođenje od snage grijeha

Dragi prijatelju,

Tvoja savjest je, dakle, našla počinak u Kristovom dovršenom djelu. Priznao si krivnju svojih grijeha pred Bogom te povjerovao ono što je On rekao o Gospodinu Isusu i njegovu djelu. Sada znaš da nećeš doći na sud te možeš pjevati:

*Sve, da baš sve moje grijeha
Njegova krv je oprala.*

Usprkos toga, iz tvojih riječi mogu zaključiti da nemaš istinsku radost. Možda si neko vrijeme bio radostan, no sada više nisi. Zapravo ni ne moram pitati zašto. Vlastito iskustvo mi govori zašto, a Božja riječ to potvrđuje.

Vrlo si razočaran u samoga sebe. Mislio si da će sada kada si spašen i imaš mir s Bogom tvoj život biti sasvim drugačiji. No ustanovio si da nije tako. Iste grešne misli još uvijek salijeću tvoj um. Još uvijek su prisutne iste mane tvog karaktera koje si imao prije svog obraćenja. Razljutiš se i raspališ isto kao i prije. Osjećaš da ne bi trebalo biti tako (i u pravu si), jer Bog to, zasigurno, ne može odobriti. Ni sâm ne želiš to činiti i boriš se protiv toga. No ništa ne pomaže. Stvari, zapravo, postaju gore, a ne bolje. I baš kada pomisliš da je pomalo krenulo na bolje, ubrzo ustanoviš da je loše kao što je bilo uvijek. Mnogo si se molio Gospodinu da ti pomogne pobijediti grijeh, ali čini se da ni to nije pomoglo. Možda si imao isti osjećaj kao i jedna go-

spođa koja mi je jednom rekla: „Što se ujutro više molim, tim lošije mi ide preko dana.“

Iskusio sam to u vlastitom životu. Prve dvije godine nakon što sam našao mir svoje savjesti, bio sam u tako jadnom stanju da se nisam usudio nikome reći da sam spašen. Tih godina mi je majka često govorila da se moram obratiti, ali joj se nisam usudio reći da sam se već bio obratio. Mislio sam da mi, kada vidi kako postupam, neće htjeti vjerovati.

Kako se to dogodilo? Za Božje dijete zasigurno nije uobičajeno stanje to da se njegov život nije promijenio nakon obraćenja; da i dalje stalno griješi, iako to ne želi, i da je zbog toga duboko nesretan.

Dva su razloga za to:

1. Ne znamo ni ne razumijemo potpun značaj djela Gospodina Isusa, kako nam ga objašnjava Božja riječ.
2. Ako to i znamo, ne primjenjujemo na sebe te to ni ne postaje stvarnost u našem životu, to jest ne vjerujemo da je to istina jer Božja riječ tako govori.

ČOVJEKOVO STANJE

U prošlom pismu sam ti iz prvih poglavlja poslanice Rimljanima pokazao da su svi ljudi sagriješili i zbog toga su krivi pred Bogom. No isto tako je istina to da svatko tko prihvati Gospodina Isusa prima oprostjenje svoje krivnje – da, Bog ga opravdava. Zato grešnik koji se obratio može reći: „Opravdani, dakle, vjerom, mir imamo s

Bogom po Gospodinu našem, Isusu Kristu“ (Rim 5,1). Bog je učinio sve što je bilo neophodno za to da grešan čovjek može biti spašen.

No od Rimljanima 5,12 govori se o drugom predmetu. Tu se više ništa ne govori o našim grijesima, našim grešnim djelima, nego o našem stanju. Zašto čovjek ne čini ništa drugo doli grijeh? Zato što je njegova narav zla, njegovo srce je zlo. „Srce je iznad svega prijevarno, i beznadno opako: tko ga može upoznati?“ (Jer 17,9). „Jer iz ljudskoga srca izlaze zle misli, preljubi, bludništva, ubojstva, krađe, lakomstva, opakosti, prijevara, razuzdanost, „zlo oko“, hula, oholost, bezumlje“, veli Gospodin Isus (Mk 7,21-22). Apostol Pavao sliku našeg stanja pokazuje u poslanici Titu 3,3: „Jer i mi nekoć bijasmo nerazumni, nepokorni, zavedeni; robovali smo raznim požudama i nasladama, živjeli u zlu i zavisti, odvratni, i mrzili smo jedni druge.“ Ovdje se ne nabrajaju grešna *djela*, nego se opisuju naši stavovi, naše stanje i naša narav.

PO SLICI I OBLIČJU BOŽJEM

Poslanica Rimljanima 5,12-21 govori nam zašto imamo tu grešnu narav: zato što smo Adamovi potomci.

Adam je bio stvoren po slici i obličju Božjem (Post 1,26; 5,1). „Po slici Božjoj“ odnosi se na mjesto koje mu je dodijeljeno u Stvorenju. Kao Božji upravitelj, on je na Zemlji predstavljao Boga i, kao takav, bio je glava zemaljskog Stvorenja. Iako se mnogo toga promijenilo padom u grijeh i zbrkom koja je nastala uslijed toga, Adam, i čovjek, kao njegov potomak, još uvijek je slika Božja u Božjem Stvorenju (1 Kor 11,7).

Iskaz „po obličju Božjemu“ ukazuje na Adamovu čistoću i nedužnost. Postojao je moralan sklad između Stvoritelja i Stvorenja. No on, nažalost, nije dugo trajao. Adam je prekršio Božju zapovijed, izgubio svoju čistoću i postao grešnik opterećen krivnjom. Nikada više nakon pada nije za Adama i njegove potomke rečeno da su po Božjem obličju. Taj izraz primjenjuje se samo kod stvaranja (Post 1,26; 5,1; Jak 3,9).

PO SLICI I OBLIČJU ADAMOVOM

Postanak 5 vrlo jasno govori o tome. U prvome retku čitamo da je Bog stvorio čovjeka po Božjem obličju. No u trećem retku, kad Adam dobiva sina, taj sin je „*njemu* sličan, na *njegovu* sliku“. Sličan je grešniku koji je kriv, stvorenju koje je otpalo od Boga. Tako je svako dijete već od samog rođenja grešno, jer ima narav svojih roditelja.

Job je to izrazio ovako: „Tko može čisto izvući iz nečistoga? Nitko“ (Job 14,4). David kaže: „Gle, u bezakonju bijah oblikovan; i u grijehu me začemati moja“ (Ps 51,5). U Rimljanima 5,12-21 iz te je činjenice izvučen sljedeći zaključak: Adamovim prijestupom mnogi su umrli, jer je Adamovim prijestupom zavladala smrt (rd. 15.17); posljedice Adamova prijestupa prešle su na sve ljude na njihovu osudu (rd. 18), a Adamovom neposlušnošću su svi njegovi potomci postali grešnicima (rd. 19). Drugim riječima, stanje svakog čovjeka koji je rođen jednako je stanju njegova praoca Adama nakon njegova pada – on je grešnik kojega očekuje smrt i istjeran je iz Edenskog vrta i iz Božje prisutnosti.

Ovaj odjeljak, dakle, govori o čovjekovom stanju, a ne o grijesima koje je počinio. Prije negoli je čovjek učinio

ijedan grijeh, njegovo stanje je to da je grešnik koji će primiti smrt kao svoju osudu. To ne znači da je on *kriv* svojim rođenjem. On postaje kriv samo po svojim djelima, po grijesima koje počini. U Otkrivenju 20,12 vidimo da će mrtvi biti suđeni po svojim djelima, a ne po svojem *stanju*. Pa, ipak, čovjeka njegovo stanje čini neprikladnim za ulazak Nebo. Bog ne može u svojoj prisutnosti podnositi nikoga tko ima grešnu narav. Bog koji je *svet* mora osobu s takvom naravi zauvijek otjerati iz svoje prisutnosti. Bog koji je „svjetlo i u njemu nema nikakve tame“ (1 Iv 1,5) ne može pustiti u svoju prisutnost nikoga tko je još uvijek „tama“ (Ef 5,8). On takve mora izbaciti „u krajnju tamu; ondje će biti plač i škrgut zubi“ (Mt 8,12; 22,13). Iz toga proizlazi: da Gospodin Isus nije dovršio djelo otkupa, ni jedan čovjek ne bi mogao ući u Nebo – čak ni djeca koja umru odmah nakon rođenja te zbog toga nikada nisu učinila nikakvo grešno djelo.

OPROŠTENJE GRIJEHA NIJE DOVOLJNO!

Iz toga slijedi da nije dovoljno imati oprostjenje grijeha. Da je Gospodin Isus na križu nosio sve moje grijeha a da nije učinio ništa više za mene, ne bih više bio osuđen zbog svojih grijeha, ali bih, ipak, bio vječno izgubljen. Bog može oprostiti grijeha, ali ne može oprostiti *zlo stanje, zlu i grešnu narav*. Bog je čovjeku na svaki mogući način dao prigodu da pokaže ima li u njemu nešto dobro. Postojala je prigoda prije potopa, kada Bog još nije bio dao ni jednu jedinu zapovijed ili zabranu, kao i nakon potopa, kada je Bog uspostavio vlast da zauzda zlo (Post 9,5.6). Zatim je odvojio Izrael da bude Njegov oso-

bit narod, dao im je svoje uredbe i propise, te je, u svojoj dobroti, došao prebivati među njima (Pnz 4,6-8). Nakon toga im je dao suce, proroke i kraljeve. Odgajao ih je u svojoj stezi. I naposljetku je On sâm, „Bog očitovan u tijelu“, u milosti došao na Zemlju. „Bog bijaše u Kristu pomirujući svijet sa sobom, ne uračunavajući im njihove prekršaje“ (2 Kor 5,19). Ali što se dogodilo? „K svojima dođe i njegovi ga ne primiše.“ „I svijetli svjetlo u tami i tama ga ne obuže.“ Ali su ljudi više voljeli tamu negoli svjetlo“ (Iv 1,11.5; 3,19). Čovjek je bio toliko zao da je odbacio Boga koji mu se objavio u milosti te je čak i „Boga koji se očitovao u tijelu“ (1 Tim 3,16) odveo na križ. Na križu je postalo očigledno da je čovjek u potpunosti pokvaren i zao te da Bog ne može postupiti drugačije negoli ga osuditi. Zato Gospodin Isus u Ivanovu evanđelju 3,3 ne veli: „Ako čovjeku ne budu oprošteni grijesi, ne može vidjeti kraljevstvo Božje“, nego: „Ako se tko ne rodi nanovo, ne može vidjeti kraljevstvo Božje.“

BOŽJI ODGOVOR

U Rimljanima 5,12-21 nalazimo božanski odgovor na tu teškoću. Prvi čovjek, prvi Adam, prenio je svoj položaj koji je stekao nakon pada u grijeh na sve one koji pripadaju njegovoj obitelji (dakle, na sve ljude koji su se rodili). Zatim je Bog na zemlju poslao Gospodina Isusa, Drugog Čovjeka, Posljednjeg Adama (1 Kor 15,45-47), kako bi svima onima koji su sjedinjeni s Njim mogao dati život i položaj koji je On stekao nakon što je dovršio svoje djelo na križu. Sada se pitamo: Koji je to položaj?

Gospodin Isus je pod Božjom osudom nosio naše grijeha na križu (1 Pet

2,24), no to nije sve! U poslanici Rimljanima 8,3 veli da je „Bog poslao svoga Sina u obličju grešnoga tijela te za grijeh osudio grijeh u tijelu.“ U 2. Korinćanima 5,21 čitamo: „Njega koji nije upoznao grijeh, on je zbog nas grijehom učinio da mi postanemo pravednost Božja u njemu.“

Ova dva odjeljka ne govore o našim *grijesima*, o našim zlim djelima, nego o *grijehu* – zlom načelu, izvoru grijeha, o našoj zloj naravi. Poslanica Rimljanima 8,3 govori o „grešnom tijelu“ i „grijehu u tijelu“. Ti izrazi se upotrebljavaju od petog do osmog poglavlja te poslanice i označavaju našu zlu narav.

U tim odjeljcima se, dakle, govori o tome da je Bog Gospodina Isusa učinio grijehom tada kada je on visio na križu. Stoga Gospodin Isus tamo nije samo nosio naše *grijehe*, nego je bio stavljen i u položaj naše grešne naravi. I tamo je Bog Njega koji nije upoznao grijeh sudio kao da je On grešan čovjek s grešnom naravi. Na Gospodina Isusa je bila izlivena Božja osuda nad čovjekovom grešnom naravi i nad čovjekovim grešnim djelima. Oboje je bilo osuđeno na Gospodinu Isusu. Tada je Gospodin umro i bio pokopan.

POSLJEDNJI ADAM

Ali Božja snaga uskrisila ga je od mrtvih (Ef 1,20). To je dokaz da je Božja pravednost bila u potpunosti zadovoljena i u osudi nad našim *grijesima* i u osudi nad našom grešnom naravi. Gospodin Isus je uskrsnuo i osuda je dovršena. On stoji pred Bogom u novom položaju, to jest kao onaj koji je u potpunosti podnio osudu nad *grijesima* i nad *grijehom*, ali i kao onaj koga je uskrisio sâm Bog – što je dokaz da je

osuda u potpunosti dovršena – i koji sada živi životom uskrsnuća. To je bio položaj Drugog Čovjeka, Posljednjeg Adama, kada je postao Glavom nove obitelji – Božje obitelji.

Rimljanima 5,12-21 govori nam da taj položaj s Njim dijeli svatko tko je s Njim sjedinjen. Božja milost i besplatni dar milosti po jednome čovjeku, Isusu Kristu, obilovala je prema mnogima (red. 15). Čin milosti je nakon mnogih prekršaja na opravdanje (red. 16). Oni koji prime obilje milosti i dara pravednosti vladaju u životu po jednome, Isusu Kristu (red. 17). Ishod djela Gospodina Isusa je opravdanje života, a po Njegovoj poslušnosti mnogi će biti učinjeni pravednima (rd. 18-19). Milost vlada putem pravednosti za život vječni (red. 21). Ako smo se poistovjetili s Njim u smrti sličnoj Njegovoj, bit ćemo tako i u sličnosti Njegova uskrsnuća (Rim 6,5). Efežanima 2,5.6 ide još dalje. Bog nas je oživio s Njim, uskrisio nas je zajedno s Njim te nas posjeo u nebeskim prostorima u Kristu Isusu.

Tako znamo da djelo Gospodina Isusa za nas znači više negoli samo oproštenje grijeha. Kada grešnik dođe k Bogu priznajući svoje grijehe i vjerujući u Gospodina Isusa, Bog ga premješta u Božju obitelj; tada on pripada Gospodinu Isusu. Tada se u njegovu korist uračunava čitavo djelo Gospodina Isusa. To znači da je kazna za njegove grijehe (njegova grešna djela) bila nošena na križu, a njegovi su grijesi bili okajani. No osuđena je bila i njegova grešna narav te je u Gospodinu Isusu umrla na križu. Sada on ima udio u životu uskrsnuća Gospodina Isusa. Posljednji Adam (duh životvorni – 1 Kor 15,45) udahnuo je u njega svoj vlastiti život uskrsnuća (Iv 20,22). On u svo-

me životu ima vječan život, samoga Gospodina Isusa (Iv 3,15.16; 1 Iv 1,1-2; 5,11-13.20).

UMRLI S KRISTOM

Kada to razumijemo nećemo više pokušavati popraviti same sebe. Shvaćamo da je nemoguće popraviti ono što je Bog odbacio kao beznadno. Također znamo da nas je Bog na križu u Gospodinu Isusu odveo u smrt. To smo ispo- vjedili krštenjem, krstivši se u smrt Gospodina Isusa i pokopavši se s Njim krštenjem u smrt (Rim 6,3-4). (Kako li je ta istina zasjenjena ako se netko ne krsti uranjanjem nego samo škropljenjem ili polijevanjem!) Znamo da nas Bog vidi samo u našem novom životu, koji ne može i ne želi griješiti. A i mi vidimo same sebe na isti način – smatramo sebe mrtvima grijehu, a živima Bogu u Kristu Isusu (Rim 6,11). Ne trebamo se boriti protiv grijeha koji je u nama. Nigdje ne nalazimo da bi kršćanin to trebao činiti. Naprotiv, trebamo činiti upravo obrnuto. Moramo se smatrati mrtvima grijehu (Hebrejima 12,4 ne govori o grijehu koji stanuje u nama, nego o grijehu u svijetu koji je u neprijateljstvu s nama). Grijeh koji je u nama svakako će se htjeti očitovati. Htjeti će pokazati da je još uvijek živ, ali mi to ne smijemo dopustiti. Ne smijemo ga slušati, nego radije moramo gledati u Gospodina Isusa. Kada grijeh djeluje u mome srcu i želi privući moju pozornost, ne smijem ga slušati – moram okrenuti svoje misli ka Gospodinu Isusu. Istog trenutka kada tako učinim neću više misliti na grijeh. A kada promatram Gospodina Isusa, u meni se može očitovati nov život. „A svi mi koji otkrivena lica slavu Gospodinovu kao u zrcalu gledamo, u istu se sliku preobraža-

vamo iz slave u slavu, i to kao od Gospodinova Duha“ (2 Kor 3,18).

Ako činim tako, Sveti Duh koji prebiva u meni preuzet će na sebe borbu protiv tijela (grešne naravi – Gal 5,17). To nije moj zadatak. „Tako i vi smatrajte sebe mrtvima grijehu, a živima Bogu po Kristu Isusu“ (Rim 6,11).

ISKUSTVO

Zašto, onda, tako mnogo vjernika uzdiše pod snagom grijeha, kako sam opisao na početku ovog pisma? I zašto ne postoji ni jedan jedini vjernik kojemu iz vlastitog iskustva ne bi bilo poznato ovo stanje i borba povezana s njim? Nije istina, kako se to ponekad veli, da ta borba mora trajati tijekom čitavog vjernikovog života. Hvala Gospodinu što to nije tako! Gospodin Isus je ostvario pobjedu nad Sotonom i grijehom. Zbog toga svatko tko ima udio s Njim može stajati u slobodi (Gal 5,1.13.16) i živjeti pobjedonosnim životom (Rim 8,1-4). Svatko tko u svome životu provodi u djelo gledište iz Rimljanima 8,1-11 oslobođen je od Sotonine snage, grijeha i smrti. U njemu je vidljiv plod Duha (Gal 5,22.23) te će u njemu biti ispunjeni pravedni zahtjevi Zakona (Rim 8,4). No svatko od nas poznaje tu borbu, jer se oslobođenje može spoznati samo putem iskustva.

Kada se netko obrati, on vidi svoje grijehe i zaokupljen je njima, jer mu je pred očima Božji sud. On prima nov život i ima obnovljenu volju koja želi služiti Bogu. On istražuje Božju volju i želi je provoditi kao zakon. Samo tako može upoznati svoju grešnu narav, svoje stanje. Rimljanima 7 opisu- je nam to iskustvo.

U prva četiri retka imamo naučavanja, gledište. Mrtvi smo u odnosu na

Zakon i sjedinjeni smo s drugim čovjekom, uskrslim Kristom. Redci 5 i 6 prelaze s nauka na iskustvo.

Prvo iskustvo je da Zakon nema nikakve snage. On je svet, pravedan i dobar. On je bio dan „za život“, jer „čovjek koji čini tako živjet će!“ No moje iskustvo je da mi Zakon donosi smrt, jer se putem njegovih zapovijedi u mome srcu probudila požuda, a Zakon zabranjuje požudu. To me na posljetku dovodi do istinskog razumijevanja moje stare naravi – „Znam da u meni, to jest u mome tijelu, ništa dobrog ne prebiva“ (red. 18).

No činjenica da želim činiti dobro, premda činim zlo koje mrzim (red. 15), vodi me do toga da razlikujem između onoga „ja“ koje želi činiti dobro, koje, štoviše, po nutarnjem čovjeku uživa u Božjem zakonu (red. 22), i snage koja djeluje u meni, to jest grijeha, koja me navodi na to da ipak činim zlo (red. 20). I tada dolazim do spoznaje da sam zarobljenik grijeha, koji prebiva u meni. To je „zakon grijeha“, čvrsto pravilo da grijешim i da sam bespomoćan protiv toga – njegov sam zarobljenik.

Tada me Sveti Duh dovodi do očajnog otkrića da sam beznadno pokvaren pa uzvikujem: „Jadan li sam ja čovjek! Tko će me izbaviti iz tijela te smrti? (red. 24). A onda u 25. retku dolazi odgovor iz Božje riječi: „Zahvaljujem Bogu po Isusu Kristu Gospodinu našem.“

OSLOBOĐENJE

Oslobođen sam od ovoga tijela smrti!
Ono je na križu bilo osuđeno u Kristu

(red. 3). Ne živim više ja, nego Krist živi u meni (Gal 2,20). Ja sam u Kristu, i tako sam u istom onom položaju koji je On zauzeo nakon svojeg uskrsnuća. Sada, dakle, za mene nema više nikakve osude (Rim 8,1). Sveti Duh je proizveo nov život u meni, život koji nije grešan – štoviše, koji ne može griješiti – nego je u potpunom skladu sa svojim Začetnikom (Iv 3,5.6). Osim toga, Sveti Duh prebiva u meni kao osoba, i on je snaga koja osposobljava novi život da djeluje sukladno svojim značajkama (1 Kor 6,14; Iv 4,14; 7,38.39). On je također taj koji na sebe preuzima borbu protiv tijela (Gal 5,17). Tako me zakon (neoborivo pravilo) Duha života u Kristu Isusu oslobodio zakona grijeha i smrti (Rim 8,2, usporedi s Rim 7,23). Više nisam u tijelu (u svojoj staroj naravi), nego u Duhu. Moj položaj obilježen je posjedovanjem života koji je Sveti Duh proizveo u meni putem novog rođenja (Iv 3), i prebivanjem Svetoga Duha u meni (Rim 8,9). To istodobno podrazumijeva da pripadam Kristu te sam zbog toga kršćanin.

To je normalno stanje vjernika: oslobođen od Sotone, grijeha i smrti, oslobođen za služenje Bogu i oslobođen da bi imao puninu radosti u neprekinutom zajedništvu s Bogom (1 Iv 1,3.4). Neka bi Gospodin i tebi i meni podario to da neprestano budemo u tom normalnom stanju.

S toplim pozdravima,
tvoj brat u Gospodinu Isusu,

H. L. Heijkoop

Epafroditova bolest

Filipljanima 2,25-30

Epafrodit je bio Makedonac iz Filipa. Apostolu Pavlu je donio dar koji su mu poslali Filipljani. Za svog boravka kod njega u Rimu, Epafrodit se vrlo razbolio. Kada apostol o tome piše kršćanima u Filipima, dvaput govori da je taj sluga uslijed teške bolesti bio blizu smrti. No zahvaljujući Božjem milosrđu opet je ozdravio.

Pavao na to nije gledao samo kao na dokaz Božje dobrote prema onome koji je tako teško obolio, nego i prema samome sebi. On piše: „... da ne bih imao žalost na žalost.“ Nije li već imao dosta žalosti? Čitajmo samo kako ga je boljelo to što su Židovi odbacili Evanđelje (Rim 9,2), ili kako je bio ožalošćen zbog žalosnog stanja u Korintu (2 Kor 2,1; 6,10).

Osjećaji

Bog nas u svojoj Riječi uči da bolesti ili smrtne slučajeve njegove djece ne uzimamo hladno i bezosjećajno. Čuvajmo se, stoga, takvog stava, a pogotovo toga da ga još nazivamo „duhovnim“! Naš Gospodin Isus nije bio bezosjećajan prema bolesnim i slabim ljudima koje su mu donosili (Mt 14,14). Sažalio sa nad udovicom iz Naina, koja je sahranjivala sina jedinca. Prije negoli je oživio mladića, pun suosjećanja tješio ju je riječima: „Ne plači!“ (Lk 7,11-15). Na grobu Lazara iz Betanije „zaštenjao je u duhu i potresao se“ te „zaplakao“ (Iv 11,33-35,38).

Bolest i smrt spadaju u opće posljedice grijeha. Samo u rijetkim slučajevima su oni izravna posljedica određenoga grijeha kod onoga koji je pogođen. Zbog toga kršćanin smije – kao što nam pokazuje poslanica Filipljanima – „imati želju otići i s Kristom biti, što je mnogo bolje“ (Fil 1,23). No, ipak, naša najuzvišenija nada i dalje je iščekivanje Gospodinova dolaska za naše uzeće.

Bol i žalost zbog patnje ili odlaska voljene osobe, cijenjenog kršćanina ili dragocjenog suradnika u Gospodinu djelu, ne mogu se, dakle, usporediti s beznadnošću koja u takvim slučajevima patnje i smrti obuzima ljude ovoga svijeta (1 Sol 4,13).

Bog je ljudima dao prirodne osjećaje kao što su ljubav, radost, žalost i slično. Kod mnogih nevjernika su oni danas, nažalost, otupljeni (2 Tim 3,3). Ti osjećaji, darovani od Stvoritelja, ne bivaju ni uklonjeni ni potisnuti uslijed novoga života što ga vjernik prigodom svojeg obraćenja dobiva na dar od Boga. Naprotiv! Oni se pod vodstvom Svetoga Duha mogu prekrasno razvijati. Tako je bilo kod Pavla kad je bio ispunjen žalošću zbog, po život opasne, Epafroditove bolesti.

Ozdravljanja bolesnih

Nije li Pavao kao apostol bio ovlašten ozdravljati bolesne? U 2. Korinćanima 12,12 on za sebe veli: „Zapra-

vo, znakovi moga apostolstva izvedeni su među vama sa svom postojanošću: znamenjima, čudesima i silnim djelima.“ Nije li on mogao ozdraviti Epafrodita? No u Filipljanima 2 ne čitamo ništa o tome. Ni u drugim slučajevima kada su vjernici bili bolesni ili su imali zdravstvenih tegoba apostoli nisu djelovali ozdravljanjem. Mislim na primjere kao što su Tabita (Dj 9,37), Timotej (1 Tim 5,23) i Trofim (2 Tim 4,20).

„Milosni darovi ozdravljanja“ crkvi su bili dani od Boga na početku, zajedno s drugim znamenjima i čudesima i ra-

znovrnim silnim djelima (1 Kor 12,9; Heb 2,4). Služili su proslavljanju Boga i potvrđivanju poruke Evanđelja. Bili su dani – jednako kao i govorenje u jezicima – kao znak onima koji ne vjeruju, a ne onima koji vjeruju (1 Kor 14,22). Upravo zbog toga apostoli – sukladno Božjim mislima – nisu taj dar primjenjivali za ozdravljanje vjernika. Nakon apostolskog razdoblja i dovršenja nadahnute Božje riječi svi su ti znakovi i znamenja prestali, i to bez iznimke.

Arend Remmers

Biblijske slike i simboli

Dijete

U hebrejskom i grčkom jeziku postoje različite riječi koje se u Bibliji prevode imenicom „dijete“. Osim u konkretnom značenju „potomak“ i „vrlo mlad čovjek“ upotrebljavaju se i kao izraz bliskog odnosa ili naklonosti (2 Tim 2,1; 1 Iv 2,12). Kršćani koji misle i postupaju tjelesno nazvani su „malom djecom u Kristu“. Takvi ne mogu podnijeti „čvrstu hranu“ Božje riječi, nego im je potrebno „mlijeko“, to jest početna načela kršćanske istine (1 Kor 3,2; Heb 5,12-14).

Najuzvišenije značenje je imenica „dijete“ dobila u označavanju Božje djece. „A svima koji ga primiše on dade moć da postanu djeca Božja, onima koji vjeruju u njegovo ime, koji nisu rođeni od krvi, ni od volje tijela, ni od volje muškarčeve, nego od Boga“ (Iv 1,12.13; usp. 1 Iv 3,9; 4,7; 5,1.4.18). Biti rođen od Boga znači iskusiti rođenje od vode i Duha (Iv 3,3-8). Vječan život, koji imamo po vjeri u Sina Božjega, Njegov je život, štoviše, On sâm (Iv 3,16; Kol 3,4; 1 Iv 5,11.20). Nezamisliva je bliskija povezanost nekadašnjih grešnika s Bogom, koji je svjetlo i ljubav! Sveti Duh, kojega smo primili na temelju vjerovanja u Evanđelje, sada s našim duhom svjedoči da smo Božja djeca (Rim 8,16). Već sada smo savršeno osposobljeni i pozvani da u duhu boravimo i osjećamo se kod kuće u svetoj prisutnosti Boga, našega Oca, ali i da, kao Njegova ljubljena, djeca očitujemo Njegove osobine – svjetlo i ljubav.

Mlijeko

Mlijeko je uz kruh od davnina bilo glavna prehrambena namirnica, a Izraelci su ga dobivali od krava, ovaca i koza. Mlijeko i mliječni proizvodi upotrebljavali su se u raznim oblicima (Post 18,8; Pnz 32,14; Izr 30,33). Kanaanska zemlja je bila tako plodna da je nazvana zemljom kojom teče mlijeko i med (Izl 3,8). U NZ-u je „razumno, nepatvoreno mlijeko“ simbol Božje riječi kao zdrave duhovne hrane, za kojim bi kršćanin trebao čeznuti kao novorođenče za majčinim mlijekom (1 Pet 2,2).

No u 1 Kor 3,2 i Heb 5,12 mlijeko je, nasuprot čvrstoj hrani, prikaz jednostavne duhovne hrane koja sadrži samo temeljna načela istine. Dok Korinćani zbog svog tjelesnog razmišljanja još nisu bili dovoljno uzrasli, Hebreji su bili duhovno nazadovali. To bi trebalo biti ozbiljno upozorenje za nas. Sveti Duh nas ne želi uvesti samo u temeljna načela, nego u svu istinu (Iv 16,13). Za to moramo biti duhovno odrasli.

*Arend Remmers
(Iz knjige „Biblische Bilder und Symbole“)*